

Sygn. akt IX Ca 797/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Beata Grzybek (spr.)
	sędzia Jacek Barczewski sędzia Aneta Dawidziuk

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2021 r. w Olsztynie,

na posiedzeniu niejawnym,

sprawy z powództwa P. K. (1),

przeciwko I. B.,

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 21 lipca 2020 r., sygn. akt X C 1858/19,

1. oddala apelację,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów za postępowanie apelacyjne.

Jacek Barczewski Beata Grzybek Aneta Dawidziuk

Sygn. akt IX Ca 797/20

UZASADNIENIE

Powód P. K. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanej I. B. kwoty 6 242,25zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8.4.2019r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 21.12.2018r. zawarł z pozwaną umowę na wykonanie budynku mieszkalnego w technologii pasywnej, umiejscowionego na jego działce. Podczas wykonywania prac budowlanych na etapie płyty fundamentowej, na skutek niewłaściwego zabezpieczenia przez pracowników pozwanej składowanych na działce płyt styropianowych przeznaczonych do izolacji płyty fundamentowej, doszło do uszkodzenia ogrodzenia działki. Bezpośrednią przyczyną uszkodzenia płotu było porwanie przez wiatr składowanych płyt styropianowych, które uszkodziły ogrodzenie. Naprawienie powstałych uszkodzeń kosztowało powoda równowartość kwoty dochodzonej pozwem

Pozwana I. B. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazała, że składowane na posesji powoda podczas prac budowlanych płyty styropianowe były należycie zabezpieczone, jednak doszło do nadzwyczajnych warunków niedających się przewidzieć, a polegających na niespotykaniu silnym wietrze, który poderwał pływy i porozrzucił je po najbliższej okolicy. Była to okoliczność nadzwyczajna, zwalniająca ją od odpowiedzialności co do zasady. Pozwana zakwestionowała również wysokość roszczenia wskazując, że doszło do uszkodzenia jedynie 5 przęseł płotu i oferowała powodowi ich naprawienie po znacznie niższych kosztach, niż kwota dochodzona pozwem.

Wyrokiem z dnia 21 lipca 2020 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie zasądził od pozwanej I. B. na rzecz powoda P. K. (1) kwotę 1 808,35zł

z ustawowymi odsetkami od dnia 8 kwietnia 2019r. do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie powództwo oddalił. Zasądził od powoda na rzecz pozwanej 1 187,64 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Tytułem zwrotu kosztów sądowych nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Olsztynie od powoda 1.564,66zł, a od pozwanej 481,42 zł.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne.

W dniu 21.12.2018r. powód P. K. (1) zawarł z pozwaną I. B. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) w O., umowę na wykonanie budynku mieszkalnego w technologii pasywnej, umiejscowionego na jego działce. Podczas wykonywania prac budowlanych na etapie płyty fundamentowej, na skutek niewłaściwego zabezpieczenia przez pracowników pozwanej składowanych na działce płyt styropianowych przeznaczonych do izolacji płyty fundamentowej, doszło do uszkodzenia ogrodzenia działki. Bezpośrednią przyczyną uszkodzenia płotu było porwanie przez wiatr składowanych płyt styropianowych, które uszkodziły ogrodzenie. Doszło również do uszkodzenia wielu płyt styropianowych przeznaczonych do zaizolowania płyty.

Po zgłoszeniu pozwanej zdarzenia, pracownicy pozwanej dostarczyli powodowi nowe płyty styropianowe na swój koszt. Zaoferowali również naprawienie ogrodzenia, jednak powód odmówił.

Na skutek działania wiatru i płyt, doszło do uszkodzenia 5 przęseł płotu wykonanego z paneli systemowych 1530x2500 mm, fi 4 mm, ocynkowanych, ze słupkami z daszkiem i łącznikami. Koszt naprawy uszkodzonych elementów ogrodzenia wyniósł 1 187,64zł.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo w części jedynie zasługiwało na uwzględnienie. Złożone przez powoda zdjęcia oraz zeznania częściowe świadków, a zwłaszcza fakt porozrzucania płyt po okolicy wskazywały, że z ich strony doszło do zaniedbania w zakresie należytego zabezpieczenia materiału budowlanego. Odpowiedzialność za to zaniedbanie należało zatem przypisać pozwanej. Uwzględnienie żądania wymagało jednak, jak zostało to już wskazane, udowodnienia również zakresu uszkodzeń ogrodzenia

i w konsekwencji wysokości kosztów jego naprawy. Z przedłożonego przez powoda materiału dowodowego nie wynikało jednak, ile w rzeczywistości przęseł płotu zostało uszkodzonych. Pozwana przyznała de facto i wynikało to z zeznań wskazanych świadków, że doszło do uszkodzenia około 5 przęseł. Z przedłożonych zdjęć nie wynikało więc, ile przęseł zostało uszkodzonych. W oparciu o opinię biegłego Sąd przyjął natomiast wartość wymiany jednostkowego przęsła. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98§1 i 2 kpc. Wobec wygrania sprawy przez powoda w 29%, przysługiwały mu koszty w kwocie 599,43zł (2 067zł x 29%), pozwanej zaś koszty w wysokości 1 787,07zł (2 517x 71%). Po potrąceniu wzajemnych kosztów procesu powstała kwota 1 187,64zł kosztów należnych pozwanej.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją powód zarzucając wyrokowi naruszenie przepisów prawa mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

- art. 471 w zw. z art. 65 k.c. i w zw. z § 4 ust. 3 oraz § 6 ust. 2 zdanie ostatnie umowy wykonawczej nr (...) z dnia 21.12.2018 r. poprzez ich wadliwe niezastosowanie i wadliwe zastosowanie do przedmiotowego stanu faktycznego normy art. 415 k.c., podczas gdy powód wykazał istnienie ważnego stosunku zobowiązaniowego łączącego strony,

jak również fakt nienależytego wykonania zobowiązania przez pozwaną, istnienia szkody w wysokości 6242,25 PLN udokumentowanej fakturą końcową VAT nr (...)z dnia 30.04.2019 r. oraz istnienie adekwatnego związku przyczynowo skutkowy pomiędzy szkodą, a zdarzeniem za które odpowiedzialność ponosi wyłącznie pozwana (niewłaściwym zabezpieczeniem płyt styropianowych), co winno skutkować zastosowaniem w/w norm prawnych do ustalonego w sprawie stanu faktycznego w miejsce reżimu odpowiedzialności deliktowej;

- art. 361 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 363 § 1 i 2 k.c. poprzez ich błędną wykładnię i wadliwe przyjęcie, że naprawienie szkody, która powstała w majątku powoda powinna nastąpić według cen średnich, która odpowiadają realnej wysokości kosztów naprawy płotu, a nie najwyższej czy najniższej wartości, podczas gdy jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania i powinno obejmować pełną kompensatę szkody bez odwoływania się do nieznanego ustawie pojęcia ceny średniej.

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a polegającą na błędnym przyjęciu, że na skutek działania wiatru i płyt styropianowych należących do pozwanej doszło do uszkodzenia 5 przęseł płotu wykonanego z paneli systemowych 1530x2500 mm, fi 4 mm, a koszt naprawy uszkodzonych elementów ogrodzenia wyniósł 1187,64 PLN, podczas gdy konsekwencją nienależytego wykonania zobowiązani przez pozwaną, uszkodzeniu uległo 11 paneli ogrodzeniowych i 11 słupków, a koszt naprawienia szkody, który pokrył powód wyniósł 6242,25 PLN, co udokumentowane zostało fakturą końcową VAT nr (...) z dnia 30.04.2019 r., której żadna ze stron nie kwestionowała;

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a polegającą na błędnym przyjęciu, że na skutek działania wiatru i płyt styropianowych należących do pozwanej doszło do uszkodzenia 5 przęseł płotu wykonanego z paneli systemowych 1530x2500 mm, fi 4 mm, podczas gdy konsekwencją nienależytego wykonania zobowiązani przez pozwaną, tj. niewłaściwego zabezpieczenia materiałów budowlanych uszkodzeniu uległo 11 paneli ogrodzeniowych i 11 słupków, co udokumentowane zostało fakturą końcową VAT nr 7/4/2019 z dnia 30.04.2019 r., której żadna ze stron nie kwestionowała;

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a polegającą na błędnym przyjęciu, że na skutek działania wiatru i płyt styropianowych należących do pozwanej doszło do uszkodzenia 5 przęseł płotu wykonanego z paneli systemowych 1530x2500 mm, fi 4 mm, podczas gdy na skutek niewłaściwego zabezpieczenia materiałów budowlanych uszkodzeniu uległo 11 paneli ogrodzeniowych i 11 słupków, która to okoliczność potwierdzona została m.in. przez dokumentację zdjęciową - zdjęcia nr 1 - 4 stanowiące załącznik do pisma pełnomocnika powoda z dnia 11.10.2019 r., na których ujęte zostało 11 zdemontowanych słupków, pozwalająca zamontować tożsamą ilość paneli systemowych, które uległy uszkodzonym przez niewłaściwie, zabezpieczenie materiałów budowlanych przez pozwaną;

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a polegającą na błędnym przyjęciu, że biegły sądowy swoją opinię co do ilości uszkodzonych paneli systemowych oraz słupków ogrodzeniowych oparł na rozmowie z powodem oraz na podstawie jego twierdzeń, podczas gdy biegły sądowy swoją wiedzę w komentowanym zakresie o uszkodzeniu 11 paneli ogrodzeniowych i 11 słupków, oparł na analizie dokumentacji zdjęciowej (stronie 5 akapit 2 opinii sporządzonej do postanowienia Sądu Rejonowego w Olsztynie X Wydziału Cywilnego z dnia 26 marca 2020 r.) z analizą, która obejmowała proste przeliczenie sfotografowanych uszkodzonych słupków i paneli, z którego wynikała ilość uszkodzonych elementów ogrodzenia; - art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a polegającą na błędnym przyjęciu, że na skutek działania wiatru i płyt styropianowych należących do pozwanej doszło do uszkodzenia 5 przęseł płotu wykonanego z paneli systemowych 1530x2500 mm, fi 4 mm, podczas gdy na skutek niewłaściwego zabezpieczenia materiałów budowlanych uszkodzeniu uległo 11 paneli ogrodzeniowych i 11 słupków, która to okoliczność potwierdzona została m.in. w zeznaniach świadka M. W. złożonymi do protokołu rozprawy przez Sądem Rejonowym w Goleniowie, I Wydziale Cywilnym w dniu 09.03.2020 r., sygn. akt I Cps 132/19, który to

świadek wskazał, że „uszkodzeniu uległo 10 bądź kilkanaście przęseł ogrodzenia” (s. 2, wers 20 i 22 od góry strony), co koresponduje z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym w postaci dokumentacji fotograficznej, opinii biegłego, zeznań powoda;

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a polegającą na błędnym przyjęciu, że na skutek działania wiatru i płyt styropianowych należących do pozwanej doszło do uszkodzenia 5 przęseł płotu wykonanego z paneli systemowych 1530x2500 mm, fi 4 mm, podczas gdy na skutek niewłaściwego zabezpieczenia materiałów budowlanych przez pozwaną uszkodzeniu uległo 11 paneli ogrodzeniowych i 11 słupków, która to okoliczność wynika z treści wezwania na budowę z dnia 22.03.2019 r. stanowiącego załącznik do odpowiedzi na pozew z dnia 24.07.2019 r., a w który to wezwaniu pozwana pisze „ilość uszkodzonych elementów przez wiatr to 8 sztuk a który do dokument nie został wzięty przez Sąd I instancji pod uwagę przy rozstrzygnięci przedmiotowej sprawy;

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, sprzeczną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a polegającą na błędnym przyjęciu, że na skutek działania wiatru i przewrócenie się przenośnej toalety - Toi Toi doszło do uszkodzeń kilku przęseł płotu wykonanego z paneli systemowych 1530x2500 mm, fi 4 mm, podczas gdy okoliczność ta, tj. przewrócenie się Toi Toia nie zostało zauważone nawet przez pracowników pozwanej, bowiem w protokole oględzin szkód na działce w G. należącej do P. K. z dnia 19.03.2019 r., stanowiącego załącznik do odpowiedzi na pozew z dnia 24.07.2019 r., w przedmiotowym piśmie pracownik pozwanej pisze o uszkodzeniu co najmniej 5 przęseł oraz 2 słupków i nie ulega wątpliwości, że okoliczność uszkodzenia płotu przez toaletę przenośną z pewnością opisałby we wskazanym dokumencie, a co nie zostało wykonane, jednakże okoliczność ta została wzięta przez Sąd I instancji pod uwagę przy rozstrzygnięci przedmiotowej sprawy;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów sprzeczną z zasadami wiedzy i doświadczenie życiowego, a polegającą na błędnym przyjęciu, że z przedłożonego przez powoda materiału dowodowego nie wynikało, ile w rzeczywistość przęseł płotu zostało uszkodzonych, podczas gdy okoliczność ta, tj., że uszkodzeniu uległo 11 paneli ogrodzeniowych i 11 słupków, wynikała wprost z:

a) przedłożonej do akt sprawy dokumentacji fotograficznej, a w szczególności ze zdjęci nr 1-4 stanowiące załącznik do pisma pełnomocnika powoda z dnia

11.10.2019 r.,

b) z przesłuchania powoda P. K. (1) (protokół rozprawy z dnia 04.02.2020 r., sygn. akt XI GCps 110/19),

c) z informacji zawartych na fakturze końcowej VAT nr 7/4/2019 z dnia 30.04.2019 r.,

zaś pośrednio, z:

a) z zeznań świadka M. W. (protokół rozprawy z dnia 09.03.2020 r., sygn. akt I Cps 132/19);

b) z treści opinii biegłego sądowego z dnia 25.04.2020 r. (strona 4 i 5 opinii);

c) treści wezwania na budowę z dnia 22.03.2019 r. stanowiącego załącznik do odpowiedzi na pozew.

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów sprzeczną z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, a polegającą na błędnym przyjęciu, że nieprzydatne do ustalenia ilości uszkodzonych elementów ogrodzenie były „zdjęcia przęseł ułożonych na ziemi, gdyż nie było wiadomo, co to były za przęsła i do czego służyły” (s. 4 akapit 1 uzasadnienie wyroku z dnia 21.07.2020 r.), podczas gdy żadna ze stron nie kwestionowała okoliczności, że przedłożona dokumentacja zdjęciowa nie obejmuje elementów ogrodzenie z paneli systemowych 1530x2500 mm, fi

4 mm uszkodzonych na skutek działania wiatru i płyt styropianowych należących do powódki, tym samym brak było podstaw do kwestionowania wiarygodności tego dowodu przez Sąd, który stał się rzecznikiem pozwanej w sprawie.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę pkt II zaskarżonego orzeczenia Sądu I instancji i zasądzenie od pozwanej I. B. na rzecz powoda P. K. (1) kwotę 4433,90 PLN wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 4433,90 PLN od dnia 8 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu za obie instancje według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o oddalenie apelacji wskazując w uzasadnieniu na trafność orzeczenia Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny i trafnie dokonał jego oceny prawnej. Ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy przyjmuje za własne. Nie stwierdza jednocześnie naruszeń prawa materialnego i procesowego. Zarzuty podniesione przez powoda w niniejszej sprawie nie podważają oceny dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, a podzielone przez Sąd Okręgowy ustalenia znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Nie są zasadne zarzuty podniesione przez powoda naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa materialnego i procesowego.

W pierwszej kolejności należy wyjaśnić podstawę prawną żądania powoda. W tej sprawie podstawą odpowiedzialności pozwanej jest czyn niedozwolony, a nie nienależyte wykonanie zobowiązania (art. 471 k.c.), która wchodzi w grę w przypadku naruszenia treści zobowiązania łączącego strony. Według znajdującej się w aktach sprawy umowy z dnia 21 grudnia 2018 r. treścią zobowiązania było wzniesienie budynku. Tak określona treść zobowiązania nie została w istocie naruszona. Źródłem szkody było naruszenie przez pozwaną ogólnych norm bezpieczeństwa w zakresie składowania materiałów budowlanych, co wskazuje na źródło zobowiązania w postaci czynu niedozwolonego.

Z normy art. 430 k.c. wynika, że kto na własny rachunek powierza wykonanie czynności osobie, która przy wykonywaniu czynności podlega jego kierownictwu i ma obowiązek stosować się do jego wskazówek, ten jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną z winy tej osoby przy wykonywaniu powierzonej czynności.

Pozwana prowadząca działalność gospodarczą, wykonując łączące strony zobowiązanie posługiwała się osobami, które podlegały jej kierownictwu, wobec tego należało zatem ocenić zawinienie podwładnych pozwanej przez pryzmat art. 430 k.c.

Powyższe rozważania odnoszące się do źródła zobowiązania i rozbieżność w tym zakresie między stanowiskiem Sądu Rejonowego a podejściem Sądu II instancji nie wpływa jednak na prawidłowość zaskarżonego rozstrzygnięcia, gdyż w obu przypadkach tj. odpowiedzialności opartej o art. 471 k.c. i art. 430 k.c. zasadą odpowiedzialności jest zasada winy, która na etapie postępowania apelacyjnego nie była już kwestionowana.

Zarzuty apelacyjnego skarżącego koncentrowały się jedynie na wysokości roszczenia. W tym zakresie skarżący wskazywał przede wszystkim na naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., a zatem negował prawidłowość dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że nie można zarzucić zaskarżonemu wyrokowi naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w tym przepisie, Sąd Rejonowy ocenił wiarygodność i moc dowodów zebranych w niniejszej sprawie według własnego przekonania, z uwzględnieniem całości materiału dowodowego, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. W ramach swobodnej oceny dowodów Sąd Rejonowy wziął pod uwagę wymogi prawa procesowego, doświadczenia życiowego i reguły logicznego myślenia. Kryteria

te są wskazywane przez orzecznictwo jako zasadnicze przy ocenie przedstawionych przez strony dowodów (np. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 1980 r., uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98). Takich uchybień skarżący nie wykazał.

Sąd Rejonowy dokonał logicznej oceny całości materiału dowodowego, którą podziela także Sąd Okręgowy. Z materiału tego wynika, że w wyniku zaniechania pozwanej uszkodzeniu uległo 5 przęseł ogrodzenia, a nie 11 jak wskazuje powód.

Przed wszystkim takim obiektywnym materiałem dowodowym pozwalającym na ocenę zakresu uszkodzeń była dokumentacja zdjęciowa. Analiza wszystkich zdjęć, na których widać jakiś zakres uszkodzeń wskazuje, że na szkody 5 przęseł ogrodzenia. Przy czym należy podkreślić, iż uszkodzeń pozostałych 6 przęseł – na dostarczonej dokumentacji zdjęciowej nie sposób stwierdzić w sposób jednoznaczny. Powód wskazuje szczególnie na dwa zdjęcia znajdujące się na kartach 100 i 109 akt sprawy. Zdjęcia te zostały jednak tak wykonane (rzut równoległy do przebiegu ogrodzenia), że nie sposób odczytać z nich ile przęseł zostało uszkodzonych.

W ustaleniu liczby uszkodzonych przęseł nie był także pomocny dowód z opinii biegłego. Wprawdzie wynika z niej twierdzenie o uszkodzeniu 11 przęseł ogrodzenia, jednak jest ono oparte wyłącznie o informacje uzyskane od samego powoda, a nie na podstawie samodzielnych obserwacji biegłego.

Z kolei zeznania świadka – kierownika budowy są na tyle nieprecyzyjne, że nie mogą stanowić podstawy pewnych ustaleń co do zakresu szkód. Świadek ten wskazuje, że uszkodzonych było więcej niż 10 przęseł. Nie podaje dokładnie jednak, że chodzi o liczbę 11.

Powyższe dowody pozwalają na stwierdzenie, że istnieją co najmniej wątpliwości co do ilości uszkodzonych przęseł, a w szczególności czy było ich 11. Jest to o tyle istotna okoliczność, że nie pozwala na przyjęcie udowodnienia tej okoliczności. Podkreślić bowiem należy, iż udowodnienie określonej okoliczności oznacza jej wykazanie z prawdopodobieństwem granicznym z pewnością. W rozpoznawanej sprawie takiej pewności nie dostarczają materiały dowodowe przedstawione przez powoda. W tej sytuacji należało przyjąć, że powód nie udowodnił, że było uszkodzonych więcej niż 5 przęseł ogrodzenia, co czyni apelację bezzasadną.

Odnosząc się do zarzutów skarżącego dotyczących przyjętej przez Sąd Rejonowy wysokości szkody należy zaznaczyć, że faktura przedstawiona przez powoda nie może być dowodem wysokości odszkodowania, gdyż jest to dokument prywatny, a zatem wskazujący jedynie, że strona która go podpisała złożyła zawarte w nim oświadczenia woli lub wiedzy. W tej sytuacji jedynie akceptacja przez pozwaną wskazanych w tym dokumencie danych mogła prowadzić do przyjęcia tego dokumentu jako podstawy ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie, a zatem także wysokości szkody. Kwestionowanie jednak przez pozwaną zasady odpowiedzialności należało zgodnie z zasadami logiki odnieść także do wysokości szkody. W konsekwencji wysokość szkody podlegała ustaleniu na podstawie dowodu z opinii biegłego.

Według art. 361 k.c. wysokość odszkodowania należy ustalać według cen rynkowych. Biegły ustalił te ceny. Były one o połowę niższe niż to co wynika z faktury. Dlatego przyjąć trzeba, że ceny przyjęte w fakturze znacznie odbiegają od cen na lokalnym rynku, a zatem nie mogą być podstawą ustalenia odszkodowania.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji wyroku na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98

§ 1 k.p.c. uwzględniając, że powód jako strona przegrywająca powinien zwrócić pozwanej koszty niezbędne do celowej obrony.

Jacek Barczewski Beata Grzybek Aneta Dawidziuk